

Til Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet.

**Svar på høringsnotat av 20. oktober 2014,
Forslag om å utvide adgangen til å pålegge hjelpetiltak
med hjemmel i lov om barneverntjenester
frå
Human Rights Alert – Norway
03. desember 2014.**

Human Rights Alert-Norway(HRA-N) er en menneskerettsorganisasjon, NGO, som jobber for å forhindre brudd på grunnleggende menneskerettigheter i Norge, og bedre rettsikkerheten for barn og foreldre.

HRA-N ønsker med dette å gi sitt tilsvarende på høringsnotat av 20. oktober 2014; Forslag om å utvide adgangen til å pålegge hjelpetiltak med hjemmel i lov om barneverntjenester.

1. Innledning og bakgrunn.

HRA-N vil innlede med det vi svarte i kapittel 2 om Sammendrag av utvalgets rapport i NOU 2012:5, og som denne høringen bygger på:

"HRA-N har, både gjennom media og de mange saker vi har fått til gjennomsyn, sett at barns rettigheter ikke tas på alvor i dagens Norge. Dette skjer som følge av en systematisk svikt fra de instanser som skulle ivareta barnas interesser og behov. Det foreligger brudd på både retningslinjer og lovregler av kommunenes sosialavdeling, sakkyndige, barnevern, og også av domstolen i disse sakene.

HRA-N ser også at de klageinstanser som skulle ivareta rettssikkerheten, ikke gjør den jobb man kan forvente. Dette være seg i barnefordelingssaker og/eller i barnevernssaker. Vi ser at både politi, fylkesmenn, Helsetilsyn, Sivilombudsmannen og Domstoladministrasjonen avviser godt begrunnede klager uten å realitetsbehandle disse. Klageadgangen fremstår således som illusorisk.

Det ein kan lese på side 30 i andre spalte, i kapitel 3 om Utvalgets redegjørelse for generelle perspektiver, fortel kor vilkårlig/tilfeldig det er kven som får 'henta'/'hjelp' frå bv/tvangsplassert barna sine av barnevernssystemet:

Om føre-var-prinsippet: «Prinsippet innebærer at man har plikt til å gripe inn i et forløp som med stor sannsynlighet vil ha negative konsekvenser. Plikten til å hindre skade utløses **uten krav om sikker viten** om at skade vil inntreffe, basert på erkjennelsen av at å vente til det er for sent å avverge skade. Dette gjør oss moralsk forpliktet til å utøve føre-var-prinsippet når det gjelder beskyttelsen av samfunnets ultimate verdi, den neste generasjon.»

Det er ingen i samfunnet som vil ta tak i det foreldre fortel om overgrepa innan barnevernssystemet. Media har stengt dørene, og skriv ytringar ut frå makta si vinkling. Som ein redaktør sa det; 'Eg ofrar ikkje jobben min på ei barnevernssak.'

Grunna den totale avmakta, kjennes det heilt rett å ta fram den historiske parallellen med jødane og den avmakta dei måtte kjenne på i åra før og under den andre verdskrigen.

HRA-N vil derfor minne om Nurnbergprinsippet som blei etablert etter den andre verdenskrig som internasjonalt prinsipp mot krigsforbrytere som hevder «de fulgte bare ordre». Ut frå Nurnbergprinsippet er kvar arbeidstaker ansvarlig for sine handlingar."

Departementet foreslår at det skal kunne pålegges tre nye hovedkategorier av tiltak for en tidsbegrenset periode, under forutsetning av at frivillige tiltak er forsøkt eller vurdert:

Kompenserende tiltak: - Målet er å redusere belastninger hos barnet i tillegg til å sikre barn stimulering og deltakelse i aktiviteter. Tiltak vil være opphold i besøkshjem, avlastningstiltak, fritidsaktiviteter, leksehjelp eller bruk av støttekontakt.

HRA-N vil påpeke at dette enkelt kan løses uten noen form for tvang gjennom å bedre økonomien til barnefamilier, da dette kun ser ut for å være av økonomisk art og en måte å skjule fattigdom i barnefamilier. En bedre løsning både for barn og familier, samt samfunnsøkonomisk, ville være å øke de økonomiske tilskuddene til aktuelle barnefamilier. At barn og familier skal tvinges til bl.a besøkshjem og avlastninger, der de allerede er i en stresset og uholdbar situasjon, skal måtte forholde seg til en mange nye fremmede vil

være med på å forverre en allerede vanskelig situasjon. De eneste som tjener på en slik løsning vil være barnevernssystemet som gjennom dette kan skape flere arbeidsplasser og øke sysselsettingen gjennom dette systemet.

Omsorgsendrende tiltak: - Målet er å gi foreldre hjelp til å utføre omsorgsoppgavene på en måte som gir positiv utvikling hos barnet. Tiltak vil være ulike former for foreldreveiledning.

HRA-N er enig i dette punktet. Den eneste innvendingen er at det her må inn mennesker med kompetanse. Når vi påpeker kompetanse er det en kjensgjerning at barnevernets ansatte ikke bare sliter med mangel på sådan, men at det også har vært påpekt en ukultur innenfor hele systemet angående holdninger familier blir møtt med. I helsevesenet er det brukermedvirkning som gjelder, og paternalistiske holdninger blir sett på som en svært dårlig måte å behandle pasienter på. Dette må også gjelde for barnevernssystemet.

Departementets argument er bl.a: "Kontrolltiltak: - Målet er å kontrollere at barn ikke utsettes for overgrep eller mishandling. Tiltak vil være urinprøver og meldeplikt, f. eks. oppmøte på avtalt sted eller pålagt telefonkontakt med barneverntjenesten".

HRA-N vil påpeke at det allerede foregår en omfattende bruk av rustesting i bv, slik at tvang ikke er nødvendig. I dag får foreldre beskjed om å rusteste seg hvis ikke overtas barna av det offentlige. Nekter de er dette et tegn på rus og barna blir omsorgsovertatt.

Forøvrig kan en rustest enkelt manipuleres: <http://www.ferle.no/manipulasjon/>

HRA-N vil også vise til at svært mange lovlige foreskrevne legemidler som f.eks Ibux(Ibuprofen) som man kan kjøpe reseptfritt i butikk kan gi falskt utslag på bl.a amfetamin. Vi viser her til en rekke lignende legemidler som kan gi slike utslag: <http://www.askdocweb.com/falsepositives.html>

HRA-N er helt enig i at barn på ingen måte skal oppleve eller leve i forhold med rus. Men å rusteste er ingen garanti for de argumenter departementet her kommer med. De fleste overgrep eller tilfeller av mishandling skjer ikke under rus.

Og i de tilfeller det er mistanke om overgrep og vold, bør ikke barna beskyttes uten at det brukes tid på omfattende rustesting? Er ikke barneverntjenesten pliktig til å anmelde slike forhold til politi og påtalemyndighet slik at dette evt. overgrep kan avdekkes? Eller er det slik at det er barneverntjenestens ansatte som skal etterforske slike forhold? **HRA-N** vil her minne om Bjugn-saken som de fleste har friskt i minne, hvor vi ser hvordan en slik "etterforskning" kan gå.

Det som overrasker like mye med denne høringen er at fosterforeldre ikke skal rustestes. Vi har flere grove saker som omfatter rus, mishandling og vold i fosterhjem, uten at noen bryr seg om disse barna.

HRA-N viser her til Amalie-saken hvor barnevernet i Bergen uttaler at fosterhjem mer eller mindre ikke sjekkes for slike forhold. Sitat:

"Bergen kommune: Fosterhjemmet må i henhold til Lov om barneverntjeneste § 4-20 **vise seg skikket til å oppdra barnet over tid, før det er aktuelt å fremme sak om adopsjon**. I denne saken ble omsorgsovertakelsen anket og rettsprosessen er forholdsvis nylig avsluttet. Barnet har vært plassert kort tid i fosterhjem. Det har derfor ikke vært aktuelt å vurdere å fremme sak om adopsjon ennå."

<http://www.nrk.no/hordaland/barnevernet-tar-ikke-selvkritikk-1.11984890>

Ergo trenger ikke fosterhjemmet å "vise seg skikket til å oppdra barnet over tid" om det ikke skal adopteres, selv om man er langtidsplassert gjennom år.

Om departementets forslag går igjennom bør også det samme gjøres gjeldende for fosterforeldre og ansatte i institusjoner og barnevern.

2. Forholdet til menneskerettighetene.

Barnevernlovens § 4-4. Hjelpetiltak for barn og barnefamilier.

"Barneverntjenesten skal bidra til å gi det enkelte barn gode levekår og utviklingsmuligheter ved råd, veiledning og hjelpetiltak. Hjelpetiltak skal ha som formål å bidra til positiv endring hos barnet eller i familien."

HRA-N kommenterte i punkt 1. under omsorgsendrende tiltak at familier som oftest blir møtt svært negativt. I dag nekter 1 av 3 å samarbeide med bv-tjenesten, dvs nekter rustesting, samtaler med saksbehandler, hjemmebesøk, gå på kurs m.m. Årsaken til dette mener HRA-N har noe med den manglende tillit bv har i befolkningen, og som etaten selv har sørget for gjennom den paternalistiske holdning de har til foreldre. Bv inviterer i utgangspunktet til samarbeid, men utøver i de aller fleste tilfeller tvang og trusler overfor foreldre. Som BLD selv påpeker i denne høringen " skal barn sikres rett til beskyttelse mot alle former for overgrep." jfr FN's barnekonvensjon artikkel 19.

HRA-N vil påpeke at foreldre heller ikke i dag, slik loven er, kan motsette seg undersøkelser og tiltak, jfr bvl § 4-3(3. avsnitt) I tillegg sier bvl uttrykkelig at fylkesnemnda om nødvendig kan gi foreldrene pålegg om hjelpetiltak for barnet. Frivillighet er riktignok hovedregelen, men som unntaksregel kan fylkesnemnda bestemme at hjelpetiltak skal iverksettes.

Slik barnevernet ofte opptrer overfor både barn og familier er tvangstiltak slett ikke til "barnets beste" men tvert imot har vi sett klare overgrep mot barn utført av offentlig ansatte innen barnevernssystemet. Gjelder ikke Fn's barnekonvensjon i disse sakene? Eller forblir de kun "enkeltsaker" som BLD slipper å "gå inn i"?

HRA-N vil anta at innføring med et slikt regime av tvang som det her legges opp til vil medføre en eksplosjon i saker som fremmes for fylkesnemndene, og med en selvstendig begrunnelse i at heller ikke tvang hjelper overfor foreldrene.

Det legges her til rette for at myndighetene skal kunne tre inn i private hjem og sette i gang tvangstiltak - og ta barna fra hjemmene om tvangen ikke fører frem; enten fordi foreldrene nekter eller fordi stemningen derved blir så dårlig at barna ikke kan leve med den uten å ta psykisk skade.

Et slikt forslag som BLD her foreslår med utstrakt bruk av tvangstiltak i private hjem ut fra et lavt beviskrav, vil kunne innebære et brudd med EMK art. 8 som verner om privatlivets fred.

3. Gjeldende rett og praksis.

HRA-N vil kun kort kommentere dette punktet.

I høringsnotatet fremkommer det at: "I forarbeidene til bestemmelsen' fremgår det at det her er snakk om metoder som først og fremst retter seg mot foreldrene. Det er særlig den hjemmebaserte behandlingsmetoden «Multisystemic Therapy» (heretter omtalt som MST) som i forarbeidene er omtalt som eksempel på slike foreldrestøttende tiltak"

HRA-N reagerer på at denne metoden fremheves som nærmest en mirakelkur. Det er massiv kritikk mot denne metoden internasjonalt. Vi er likevel klar over at norske forskere finner at denne metoden har bedre resultater enn andre tiltak gjennom barneverntjenesten, jfr Ogden og Halliday-Boykins 2004.

En oversiktsstudie som oppsummerer resultatene fra 8 kontrollerte studier (trials), og hvor den norske også inngår, indikerer at MST ikke er signifikant mer eller mindre effektiv enn andre metoder, når det gjelder kriminelle handlinger, gjentakelse, reduksjon av arrestasjoner eller fare for omsorgsovertakelser og plasseringer utenfor hjemmet. Dette gjelder også i forhold til styrking av ungdommenes eller familienes emosjonelle og fysiske helse eller funksjonsmåte. Forfatterne konkluderer med at det finnes lite belegg for at MST skulle være mere effektivt enn andre tiltak (Litell mfl. 2005).

Det HRA-N ofte ser er at denne metoden nærmest blir tredd ned over hodet på foreldre av barneverntjenesten, også til bruk for foreldre med barn som har ulike skjulte funksjonshemninger. Dette er skremmende, og enda mer skremmende er det å se kompetansemangelen barnevernet viser overfor slike familier.

4. Raundalenutvalget (NOU 2012:5 ”Bedre beskyttelse av barns utvikling”)

Fra HRA-N høyringsvar 2012:

HRA-N sine kommentarer til kapitel 13 om Rettighetsfesting av barnevernloven:

"Vedtaket etter dagens barnevernslov §4-12 d predikterer om overveiende sannsynlig at barnets helse og utvikling blir skadd Beviskrava skal være strenge, der foreldre er psykisk utviklingshemmet eller sinnslidende (Knut Lindboe). Sigrid Norstoga skriv i forskningshefte s. 69: 'Å prediktere er et kjennetegn ved barnevernets beslutninger i barnevernet'.

Det er naturlig å starte med både barns og foreldres menneskerettigheter.

Konvensjonen om barnets rettigheter (Barnekonvensjonen) og EMK artiklene inngår i Menneskerettsloven (den norske på Lovdata). De internasjonale konvensjoner er ellers overordnet våre egne lover, bortsett fra Grunnloven, og dermed er det bare Grunnloven som er overordnet Menneskerettsloven.

Barnevernloven må derfor være anbefalinger for hvordan det offentlige kan håndtere både barn og foreldre, men alltid tilpasset både Barnekonvensjonen og EMK-artiklene. Å snakke om barnevernloven som en **rettighetslov** blir dermed direkte skremmende, og man bør heretter benytte **barnets rettigheter**, og eventuelt **sammen** med "barnets beste" ved all vurdering og behandling av ethvert barn.

"Barnets beste" har dessverre vært misbrukt av bv-tjenesten i alt for mange situasjoner, og dessverre uten at andre helt uavhengige og mer seriøse personer kan være enig i hva som er til det beste for det aktuelle barnet i det aktuelle tilfelle. Det må derfor bli slutt på direkte misbruk av "barnets beste", som eventuelt må defineres meget grundig for hvert enkelt tilfelle.

Det er videre aktuelt å fokusere på EMK art. 3, Forbud mot tortur, hvor det står: "Ingen må bli utsatt for tortur eller for **umenneskelig eller nedverdiggende behandling** eller straff." Denne artikkel kan vi gjerne se i sammenheng med EMK art. 8, Retten til respekt for privatliv og familieliv.

1. "Enhver har rett til respekt for sitt privatliv og familieliv, sitt hjem og sin korrespondanse."
2. "Det skal ikke skje noe inngrep av offentlig myndighet i utøvelsen av denne rettighet unntatt når dette er i samsvar med loven og er nødvendig i et demokratisk samfunn av hensyn til den nasjonale sikkerhet, offentlig trygghet eller landets velferd, for å forebygge uorden eller kriminalitet, for å beskytte den offentlige orden, helse eller moral, eller å beskytte andres rettigheter og friheter."

Ut fra disse overordnede Menneskerettigheter er det direkte brudd på disse klare rettigheter når barn tas ut av familien ved tvang. Barna skal bl.a. både høres og tas hensyn til i alle tilfelle der barnet har klare og selvstendige meninger. Hvordan henger det da sammen at det må benyttes tvang i utstrakt grad, til og med ved hjelp av store politistyrker med alle tenkelige hjelpemidler, til og med helikopter? Hva da med både barn og foreldres Menneskerettigheter?

I notatet er det også vist til Barnekonvensjonen og barns egne rettigheter som rettssubjekt: retten til å bli hørt, egen ytringsfrihet, rett til informasjon, forbud mot å desinformere barn, rett til deltakelse og inkludering. Det påpekes da at foreldrenes rettigheter må svekkes for å oppnå de aktuelle rettigheter for barn.

Videre i notatet fokuseres det meget sterkt på samfunnets ansvar for beskyttelse av utsatte barn, og da blir spørsmålet hvem som er best egnet til å beskytte barna, foreldrene eller det offentlige? Hvor overbevisende resultater kan så de offentlige instanser vise til, når det gjelder å ta vare på barn?

Hvor fullstendig og entydige resultater kan f.eks. det såkalte barnevernet vise til? Finnes det f.eks. et overbevisende antall komplette brukerundersøkelser, som beviser helt utmerkede forhold og resultater?

Vårt inntrykk er at det knapt nok finnes entydige og overbevisende resultater for barn under offentlig omsorg. Det avsløres imidlertid massevis av saker med direkte skremmende utfall for mange barn. Vi må også ta hensyn til alle de døde både barn og foreldre i dette kjølvannet!

Det er i alt for mange år avslørt et overveldende antall overgrep og totalt uakseptable forhold i det såkalte norske barnevernet. Nylig ble det presentert en meget avslørende rapport etter 22. juli massakren, hvor det bl.a. ble avdekket mange store svakheter når det gjelder styringen av AS Norge. Nå er man godt i gang med å rydde opp i de mest graverende forhold etter disse avsløringene.

Norsk barnevern har eksistert i over 100 år, og fortsatt avsløres den ene saken mer graverende enn den andre. Befring-rapporten avslørte også mange skremmende forhold under regi av bv-tjenesten frem til 1980, og det er utbetalt flere millioner etter en del av overgrepene. Hvor lenge skal man da fortsette med klare overgrep mot barn?

NOU 2012: 5 har altså tittelen: "Bedre beskyttelse av barns utvikling"

Den eneste farbare vei for å kunne følge opp denne tittelen er naturligvis en grundig seriøs og omfattende granskning av forholdene, når det gjelder å ta best mulig vare på våre etterkommere – barna. Noen påstår at Norge skal være det beste landet å bo i, men da er det direkte skammelig at vi ikke har en førsteklasses enhet til å ta seg av ethvert barn og dets familie som kan trenge litt hjelp!

Etter alle skandalesakene rundt utenlandske barn er vi nå på god vei til å ødelegge et tidligere godt renommé i utlandet, og det er nok en meget langvarig prosess å gjenerobre et tapt renommé. Er vi virkelig ikke såpass fornuftig at vi innser hva som er i ferd med å skje overfor utlandet engang? Under dagens forhold kan heller ingen unnskyldes seg med at man ikke vet hva som foregår, og hva da med de som egentlig har ansvaret for de skandaløse forhold? Vi har f.eks. mange folkevalgte som skal være velgernes talspersoner, så hvorfor lar de bare forholdene fortsette?"

HRA-N vil med dette hevde at det levnes liten tvil når det gjelder Raundalen utvalget og deres konklusjon at norske barn er "statens barn".

HRA-N siterer fra kronikken i Dagbladet av Magne Raundalen og Willy-Thore Mørch 14.januar 2013:

"Mens vi i året som har gått har hatt en pågående debatt om det biologiske prinsippets tyngde i barnevernet, avsluttes altså året med budskapet om at det er farlig å være barn, særlig hjemme."

<http://www.dagbladet.no/2013/01/14/kultur/debatt/kronikk/barnevern/rus/25225455/>

I NRK 18.10.2014 hevder Mørch at: " barnevernet ikke alltid har den kompetansen som kreves"

<http://www.nrk.no/hordaland/henter-to-spedbarn-i-uken-1.11984689>

HRA-N har gjennom flere år sett slike saker som det vises til i NRK, Amalie-saken i Bergen. Det skal ikke være slik at omsorgsovertakelser og inngripen i familier baseres på tilfeldigheter og synsing basert utfra den enkeltes kunnskap, eller mangel på sådan, i barnevernet, slik vi har sett i en årrekke.

HRA-N ønsker også å vise til advokat Olav Syltes artikkel fra 14.01.2013 hvor han spør om barnevernet er mentalt tilbakestående?

<http://www.advokatsylte.no/barn/mentalt-tilbakestaende-barnevern>

5. Bør adgangen til å pålegge hjelpetiltak utvides?

Når systemet ikke behandler sakene i henhold til regelverket - med andre ord at det foreligger en vilkårlig behandling av sakene – foreligger det grunnlag for den private part til å gå til erstatningssak mot staten/samfunnet. Det er allerede betydelige midler som er utbetalt i slik sammenheng. HRA-N ser likevel et enda større potensial for flere slike saker – med andre ord er systemets læringseffekt liten.

Et lite eksempel som illustrerer denne problematikken kan hentes innenfor barnevernssektoren i Norge: Barnevernet kan sies å operere på 3 hovedområder:

1. Barnevernets tiltak er nødvendige og ivaretar situasjonen de benyttes i
2. Tiltak fra barnevernets side er nødvendige, men blir ikke satt inn
3. Barnevernet iverksetter unødvendige tiltak.

Punkt 1 er der man ønsker å være. Punkt 2 er ofte diskutert i media og ellers, og barnevernets ressurser er også økt på grunnlag av denne diskusjonen. Punkt 3 mener mange er den mest vanlige situasjonen vedrørende barnevern i Norge (men også i andre land, for eksempel Sverige). Dette griper rett inn i punkt 2 hva midler angår. Punkt 2 og 3 er svært skadelige for barn (og for punkt 3 også for foreldre). Punkt 3 er imidlertid lite påaktet i det offentlige rom.

SSB bør/må differensiere kva tiltak og kor mange som blir gitt før omsorgsovertakinga kontra kva som blir gitt etter at barnet kjem i offentlig omsorg. Då kjem det nok fram eit mønster som systemet ønskjer å skjule.

Nordlandsforskning har forsket på problematikken vedrørende bekymringsmeldinger, som ofte er barnevernets innfallsvinkel til sakene sine. Nordlandsforskning sier i en [artikkel i VG 23.2.2012](#) følgende:

"Det er også store variasjoner i de meldingene som kommer til Barnevernet. Det vi ser i vårt forskningsarbeid er at veldig mange av bekymringsmeldingene handler om familier som har det vanskelig, og ikke barn som lider av omsorgssvikt."

Fylkesmannen i Oslo og Akershus uttalte i 1997 i en klagesak følgende:

"Det er først når foreldrene ikke kan oppfylle den "normale omsorgsplikten" som alle foreldre har, at det kan bli aktuelt å hjemle tjenestetilbudet i barnevernsloven."

Det refereres til Elisabeth Gording Stang sin doktoravhandling som også viser at familier med behov for nav/sosialhjelp kanaliseres inn til barnevernet.

HRA-N har kjennskap til fleire som via denne kanaliseringa har blitt fråtekne barna. T.d. mor med barn, trong hjelp til å betale straumrekninga: barna blei tvangsplasserte.

Vi er heller ikke imponert over hennes doktorgradsavhandling da det ser ut for at "problemet" koker ned til at barnevernet ikke klarer å be fylkesnemnda gi foreldre et pålegg om iverksettelse av hjelpetiltak.

Selv om det ikke foreligger bevis for at de tiltak barnevernet iverksetter er nødvendige i slike saker, ser man like fullt en økende bruk av akuttvedtak/tvangsmidler fra barnevernets side i saker med funksjonshemmede eller utagerende barn. Dette uten at det er gjort noen holdbar vurdering av foreldrenes omsorgsevne.

Selv om barnevernets bevisplikt for at de tiltak de setter i verk er nødvendige ikke blir overholdt, og sakene i stor grad bygger på andre- og tredjehåndsinformasjon, vektlegger fylkesnemnder og domstolen disse udokumenterte påstandene i stor grad. I flere saker ser man at førstehåndsinformasjon fra tydelige kilder blir oversett i disse sakene. Dette kan medføre erstatningsansvar for staten etter [EMK artikkel 5](#)

6. Forslag til endringer i barnevernloven om pålegg av hjelpetiltak.

Fra HRA-N høringsvar 2012 om kompenserende tiltak:

Sigrd Nordstoga sin bok i forskningsserien nr. 34 ved HIA med tittel: 'Det er så personavhengig om barnevernsarbeiderens personlege makt' fortel mykje om kunnskapsnivået/fungeringa på norske barnevernkontor:

http://www.hra-n.no/versions/ver/docs/40101/Human_Rights_Alert.doc

'Tidleg intervensjon' som er mantraet for tidligast mulig å tvangsplassere barn ut frå 'føre-var-prinsippet' har vore praktisert i mange år allereie.

Boka 'Maktovergrep og justismord' viser ei konstruert barnevernssak etter 'tidleg intervensjonsprinsippet'.

Dette er den einaste boka i Noreg som inneheld alle sakspapira med kommentarar. Boka viser korleis barnevernet gjennomfører ei sak utan bekymringsmelding. Saksbehandlar kom ikkje på kva ho skulle svare, då ho to gongar i fylkesnemnda blei spurt om kvifor barnet blei plassert i beredskapsheim.

<http://www.haugenbok.no/Maktovergrep-og-justismord/I9788230308929>

Barnevernsleiar Ann Reidun Vik sa til Sunnmørsposten 09.11.2007 då boka kom i sal; sitat: '... , men opplyser at barnevernet er oppmoda frå sentralt hald om å få løyst barnevernssaker tidligast råd'.

I NOVA- rapport 2/2001 kan ein lese sammendraget av doktoravhandlinga: 'Rettferdiggjøring av omsorgsovertakelse' av psykolog Elisabeth Backe –Hansen: <http://www.nova.no/id/550.0>

Denne har til no fungert som ei oppskriftsbok for tilsette i barnevernet. I dei siste åra har vi sett ei endring ved at foreldre/barn ved frivillig tvang må delta i dvs 'program' t.d. 'De utrolige årene' osv 'Frivillig tvang' betyr i praksis at om foreldre ikkje vil delta seier barnevernsleiar/saksbehandlar at då gjer vi (oftast haste-)vedtak om tvangsplassering av barnet/barna. Når så foreldra vidare deltek i desse programma så ser vi at resultat blir tvangsplassering likevel, men då med grunngjeving at dei meistra ikkje det eller det grunna t.d. tema i programmet pga t.d. omsorgsevne, psykisk syk(men uten diagnose av fagfolk), samarbeidsevne, osv..... dette er saker som då sannsynlegvis kan seiast å vere basert på 'evidenskunnskap' – på norsk kan ein kanskje oversette dette med 'beviskunnskap'; det er mange nye ord som blir laga innan barnevernfeltet!

I tv-serien frå nrk1 'Barnets beste' som visstnok skal ha fem episoder:

<http://tv.nrk.no/serie/barnets-beste/mdfp10001112/sesong-1/episode-1#t=10m7s>

Her seier barnevernet sin saksbehandlar Birger Ruckstein til nrkTV1 at dei tvangsplasserte barnet fordi mor ikkje ville samarbeide med barnevernet. Her ser vi at det som står i NOU 2012:5 allereie er praksis. Men vi kjenner også saka frå saksdokumentasjon, og det er svært selektiv informasjon, altså dekontekstualisering, som barnevernet på Nesna legg fram. Kvifor kjem denne nrk-serien om 'barnets beste' på dette tidspunktet, i høringsperioden av NOU 2012:5?

Når vi veit korleis praksis er når barnevernet starter ei sak, og til barnet er 'henta', som er uttrykket til dr.psykolog Hanne Cecilie Braarud, og når vi les denne NOU 2012:5 så er vår fortvilning TOTAL.

I dei siste åra har alle instanser som er i kontakt med barn blitt meir eller mindre pålagt eit samarbeid med barnevernet. **Men ein kan vel knapt kalle dette samarbeid fordi instansene har ikkje innsyn i kva barnevernet skriv og korleis dei bruker informasjonen dei får.** Men det ser vi i saksdokumentasjonen i tvangssakene. Private barnehagar har barnevernet tydelegvis ikkje den ønska kontrollen på, og vi les stadig om at dei sender ikkje like mange bekymringsmeldingar som kommunale barnehagar til barnevernet; fordi dei er redd nedgang av søknader om barnehageplass.

Tidlegare krf statsminister Kjell Magne Bondevik hadde nok ei god mening i arbeidet for ein 'mobbefri skule' og fekk innført lovendring i opplæringslova kap 9. Der viser § 9a-7 at det kan medføre straffansvar for den som ikkje får stoppa mobbing. <http://lovdata.no/all/tl-19980717-061-011.html#9a-7> Når foreldre blir 'høgrøysta nok' og krev slutt på mobbinga av barnet sitt, så går det dessverre mange gonger frå å vere ei mobbesak til å bli ei barnevernssak ved at rektor ringjer til barnevernet for å unngå straffansvar.

Med så mykje svik så er det færre og færre som syng: ' Ja, vi elsker dette landet'.

Forskning viser at **ADSKILLELSE BARN OG FORELDRE** er meget skadelig. Vi viser her til litt av den omfattende forskningen som foreligger hva dette angår:

Advokat Sverre Kvilhaug har samlet en del av både nasjonal og internasjonal forskning i boken "Adskillelse Barn og Foreldre" og vi anbefaler alle politikere å lese nøye igjennom denne før det tas en beslutning i dette høringsutkastet.

Denne brede forskningen viser til de mange skadevirkninger denne adskillelsen har, både fysisk og psykisk, noe Barne- og likestillingsdepartementet selv påpekte i høringsnotatet **FORSLAG TIL ENDRINGER I LOV 8. APRIL 1981 NR. 7 OM BARN OG FORELDRE (BARNELOVA)** fra 2009, de sosiale skadene i form av bl.a manglende nettverk. Det som er på mote nå er minimalt med samvær; to samvær a fire timer i året; bare tillatt å møte foreldre. Dette er ikke til 'barnets beste', men til 'fosterhjemmets beste', men det er barnet som taper til slutt med lite nettverk i biologisk familie. Når barnet er blitt 18 år og fosterforeldrene ikke får betaling opplever de fleste fosterbarn at det er ikke så mye innhold og verdi/sanning i at fosterbarnet ble pressa til å kalle fosterfamilien/- slekten for mamma, pappa, mormor, farfar, tante, onkel etc.

Fysiske og psykiske skadevirkninger omfatter bl.a.: forstyrrelse i stresshormonet kortisol som igjen kan føre til at barn blir påført varig helseskade. Økning av dette hormonet fører til:

"Fordi kroppen er i konstant beredskap økes produksjonen av både kortisol og stresshormonet adrenalin etter hvert så mye at det går utover den viktige DHEA produksjonen. De negative konsekvensene lar ikke vente på seg og du kan oppleve en variasjon av ulike stressrelaterte plager:

Hurtig sliten og utmattet, vektøkning (ofte rundt magen og hoftene), muskeltap, hudproblemer, redusert serotonin produksjon som gir utslag i nedstemthet og depresjon, stigende kolesterol nivå, redusert sexlyst, insulin resistens, økt appetitt og sukkerhunger, leddsmarter, redusert søvnkvalitet, utbrent, hukommelsessvikt og redusert immunforsvar samtidig som kroppens inflammasjonsnivå forsterkes."

http://www.dhea.no/stress_kortisol.html

"kortisol kan forårsake at nevroner i hjernen dør. Denne kjedereaksjonen er eksempelvis påvist hos personer som har gått gjennom svært traumatiske opplevelser, men som nær sagt har glemt hendelsen."

<http://www.doktoronline.no/news/NONAME-897.html>

Conclusions: Lower SES was associated in a graded fashion with higher basal levels of cortisol and catecholamines. These associations occurred independent of race, and the data were consistent with mediation by health practices and social factors.

<http://www.psychosomaticmedicine.org/cgi/content/abstract/68/3/414>

Som vi her ser har også de som greier seg dårligere i voksenlivet større konsentrasjon av dette hormonet enn andre. Barne- og likestillingsdepartementet har tidligere selv påpekt at barn som har stått under barnevernet greier seg dårligere enn de barna som har fått vokse opp hos biologisk familie, noe som forøvrig i seg selv forlenget burde vært et varsku om at dette er skadelig.

Litt om kortisol på generell basis:

http://www.sabhf.no/modules/module_123/proxy.asp?D=2&C=149&I=4672

Denne form for overgrep med medfølgende traumer for barn og familier kan føre til langvarige skader:

"Barn med tidlige separasjonsopplevelser fra mor og/eller far kan utvikle varig endrede biologiske reaksjonsmønstre som slår ut under kriser og traumer. (Malt et. al. 2003)" Denne formen for tvang kan føre til en krisereaksjon som igjen kan forårsake: Tilpasningsforstyrrelser (F.43.2) og Post Traumatisk Stress Syndrom (F.43.1), med livslange/årevis skader.

Vi veit at barnevernet har egne samarbeidsmøter med fylkesnemnda før aktuelle saker, og barnevernet legg fram ofte rundt 100 skriftelege dokument pluss munnleg vitnemål. Dessutan har dei gjerne sakkyndig psykolog som er betalt av det offentlige; og då har foreldre lite å seie i møte mot overmakta. Alle positive vitnemål for barnet/foreldre blir vanlegvis ikkje nemnt i vedtak/dom.

Når ein i desse sivile barnevernssakene berre treng sannsynlighetsovervekt, 51% - for at barnevernet sine påstandar er rette så treng ein i teorien ikkje nokon rettsak, for det er berre 'pynterettsak'/spel for galleriet.

Les gjerne 'Opplæring av fosterforeldre' siste RBUP kommentar avsnittet spesielt med alle som treng opplæring. Her kan det bli mange arbeidsplasser når ein har barna tvangsplasserte:

<http://inum.no/rbup-sammendrag/videreopplaering-av-fosterforeldre/>

<http://inum.no/2014/09/rbup-sammendrag-om-slektsfosterhjem/>

Er domstolen sitt samarbeid med barnevernet problemfritt: <http://www.advokatsylte.no/artikler/kandomstolen-samarbeide-med-barnevernet>

Ressurssvake når ikke frem i retten: <http://www.forskning.no/artikler/2011/september/298938>

HRA-N har gjennomgått dokumentasjonen i mange saker, og er mildt sagt sjokkerte over behandlingen barn og foreldre blir utsatt for der. Ved gjennomgang av dokumenter ser vi en omfattende bruk av dekontekstualisering, dvs at deler av en tekst eller handling blir tatt ut av sin sammenheng og dermed hindrer leseren i å forstå sammenhengen. Dette gjør det umulig for domstoler og andre å vite hva som ligger bak et utsagn eller en handling. Slik dekontekstualisering er i realiteten uakseptabel både etisk og faglig. Et utsagn er alltid situasjonsbetinget. Dersom situasjonene/konteksten skrelles vekk, kan beskrivelsen få en forvrengt mening for leseren. Dekontekstualisert informasjon kan lede til feilaktige tolkninger og vurderingar.

HRA-N vil vise til brukermedvirkning som er nedfelt som et grunnprinsipp i norsk forvaltning. Å medvirke i egen sak innebærer å få god informasjon gjennom deltakelse slik at en kan gjøre egne valg(samtykke) og

samhandle etter evne, funksjonsnivå og alder.

Aktørperspektivet henviser til at de som mottar hjelpetjenester, er autonome, handlende individer i egne liv, som fortolker sin egen og andres adferd. Kontakten med hjelpesystemet er bare en del av deres hverdag. (Mona Sandbæk, 2001).

Viser til vedlegg 2/NOU2012:5 høringsvar: Kopi av rekrutteringsannonser for å jobbe i barnevernet. Denne stillingsannonseren illustrerer svært godt den manglende respekten og holdninger til barn og deres familier i det offentlige Norge.

Tilliten til barnevernssystemet er nærast null fordi 'alt' fører til henting/tvangsplassering. Mange mødre som treng vern på krisesenter tørr ikke dra dit lenger, fordi 'hjelpa' dei får endar i katastrofe. Mor rømer frå far for å verne barna mot vold. I etterkant blir mødre og barn straffa ved at barnevernet tvangsplasserer barna istaden for å slå ring rundt mor og barn som burde vere praksisen, t.d. å gi dei eit verna butilbod.

In-diagnose i barnevernet er for tiden vald i nære relasjonar. Den tragiske «Christoffer-saka», guten som blei mishandla til døde av sin stefar, og moren blei også dømt sidan ho ikkje melde frå om mishandlinga. I dei siste åra har vi sett skuldingar mot far om vald, og så blir mødre i desse sakene gjort ansvarleg for ikkje å ha sagt i frå om noko dei aldri har vore vitne til, resultatet er at barnet misser både far og mor».

BLD HEVDER SELV I DETTE PUNKTET, OG HRA-N har påpekt over, at det også i dag er mulig å pålegge foreldre ulike tiltak etter bvl. BLD begrunner dette forslaget med at det "vil bli færre omsorgsovertakelser.

HRA-N antar det motsatte vil skje, og at vi vil se en dramatisk økning av omsorgsovertakelser om dette forslaget går igjennom.

7. Hvem skal kunne pålegge hjelpetiltak, og sanksjoner ved brudd på pålegg.

HRA-N ønsker å minne øverste leder for barnevernet i Norge og BLD's egen minister om hva hun selv uttalte 17.06.2011 angående fylkesnemndene:

"Vedtak om bruk av tvang overfor barn, rusmisbrukere eller psykisk utviklingshemmede er høyst inngripende virkemidler, og få kan forestille seg hvordan det er å bli fratatt ens eget barn av en offentlig utnevnt nemnd."

Og videre:

"Rettsikkerhet er et viktig element i Norge, og var også ett av argumentene da fylkesnemndene ble etablert i 1993. Forslagsstillerne finner derimot grunn til å stille spørsmål ved nettopp barnas rettsikkerhet i det å ha et domstolslignende organ utenom det ordinære rettsapparatet. Tvert imot anses det som viktig at beslutninger som fattes i saker mellom to parter (i tilfellet med fylkesnemndene en kommune og en privat part) er lagt til rettsapparatet, for å sikre en mest mulig lik behandling av sakene. Ikke bare fra sted til sted, men også fra sakfelt til sakfelt. Lik saksbehandling og like rettigheter mener forlagsstillerne er et viktig prinsipp for å sikre rettsikkerheten til barna."

Og hun setter fokus på et viktig rettsikkerhetsproblem:

"Ikke engang i Norden er det noen generell norm for å ha en nemnd til å utføre disse oppgavene. Det er Norge, Sverige og Island som har slike nemnder, og kun i Norge og Sverige brukes de for å fatte inngripende vedtak."

Konklusjonen ble at fylkesnemndene ble foreslått nedlagt.

<https://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Publikasjoner/Representantforslag/2010-2011/dok8-201011-169/?!vl=0>

HRA-N ønsker å ta en parallell til det som nå er i ferd med å skje:

Om en pasient blir feilmedisinert av sin fastlege, og som følge av dette får store bivirkninger og skader. For å bøte på denne skaden foreskriver legen samme medisin, men med større dose. Konsekvensen ville selvsagt blitt enda flere bivirkninger og enda større skade. Dette ville vært en skandale innen helsevesenet!

Det er nettopp dette som nå foreslås gjennom denne høringen:

Det som i dag foregår innen hele barnevernssystemet er et stort rettssikkerhetsproblem, fra saksbehandler i kommunen til fylkesnemnda og dens sammensetning.

BLD foreslår nå at rettssikkerheten senkes ytterligere med begrunnelse i:

"at dette er nødvendig for å begrense ressursbruken både i barneverntjenesten og i fylkesnemnda samt av hensyn til behovet for rask saksavvikling. "

HRA-N har flere grove eksempler på hvordan saksbehandlere konstruerer og "forenkler" behandling, bl.a. kopi av et omsorgsvedtak som er skrevet på en krøllete brødpose hvor foreldre fraskriver seg daglig omsorg for barnet. Foreldrene i dette tilfellet snakket på dette tidspunkt ikke norsk, og det ble ikke under hele saksbehandlingen i tiden etterpå benyttet tolk. Saksbehandler og barnevernet forklarte at foreldrene måtte signere om de ville at barnet skulle få hjelp. "Hjelpen" barnet fikk var en plassering i fosterhjem i 1,5 år med påførte traumer av det offentlige, og foreldrene fikk en lang kamp for å få tilbake sitt barn, som nå er i gode, trygge omgivelser.

Vi viser også til artikkel i Drammens tidende 27.11.2014: "Sjokkert over barnevernet" hvor det vises til den ukulturen som råder innenfor hele systemet: <http://www.dt.no/nyheter/sjokkert-over-barnevernet-1.8667206>

Slike skrekkeeksempler vil vi se flere av i tiden som kommer om BLD`s forslag til forenklet behandling i fylkesnemnda blir vedtatt. BLD påpeker også et annet viktig rettssikkerhetsproblem i disse sakene i første avsnitt på side 13 i høringen:

"Dersom saken behandles i nemnda vil nemnda kunne identifisere de saker der vilkårene for omsorgsovertakelse ser ut til å være til stede, og som derfor etter nemndas vurdering heller bør fremmes som en sak om omsorgsovertakelse. I slike tilfeller bør nemnda ta dette opp med kommunen, slik at kommunen kan vurdere å fremme saken på nytt for nemnda som en sak om omsorgsovertakelse."

HRA-N vil i denne forbindelse minne om **EMK art.6 Retten til en rettfærdig rettergang:**

1. For å få avgjort sine borgerlige rettigheter og plikter eller en straffesiktelse mot seg, har enhver rett til en rettfærdig og offentlig rettergang innen rimelig tid ved en **uavhengig og upartisk domstol opprettet ved lov.**

Det BLD nå foreslår er at saker om omsorgsovertakelser skal kunne diskuteres uhemmet mellom fylkesnemnd og barneverntjeneste, nærmest over en kopp te, uten at biologisk familie skal bli hørt. Dette forslaget vil ikke bare omfatte brudd på EMK`s artikler, men også på flere av artiklene i FN`S barnekonvensjon.

Fylkesnemndene er i dag i strid med EMK art. 13, for ordningen fremstår ikke *utad* som en uavhengig dømmende instans.

Det hjelper lite at alle landets advokater har fått tilsendt et spørreskjema hvor de blir spurt om hvordan de liker de forskjellige nemndene, hvordan de blir mottatt, hvordan de oppfatter at kommunens representanter blir mottatt, og andre lignende uvesentligheter.

Bruddet med EMK ligger ikke i at nemndene eksisterer eller benyttes, eller at advokatene blir dårlig eller

godt mottatt, men i at vedtak derfra tillates effektivt **før** domstolsbehandling har funnet sted.

Som BLD selv påpeker i høringens 7.2, siste avsnitt:

"Departementet vurderer at det fortsatt bør være slik at iverksettelse av et vedtak om pålegg ikke kan gjennomføres med politibistand. Bruk av politi er et svært dramatisk virkemiddel, og bør derfor bare benyttes i unntakstilfeller. Bruk av politi for å få gjennomført et vedtak om pålegg om hjelpetiltak vil etter departementets oppfatning ikke være til det beste for barnet."

Som vi har påpekt tidligere i vårt svar foregår det også i dag en utstrakt bruk av tvang innenfor dette systemet: "Enten slik eller slik, eller vi tar barnet"

Barnevernet hevder at tvangstiltak er nødvendig utfra en påstand om at foreldre har "samarbeidsproblemer" med barneverntjenesten. Høyesterett har i flere tidligere avgjørelser uttalt at: "samarbeidsproblemer hviler på den offentlige part".

HRA-N er fullt klar over at den offentlige part, barnevernet, har samarbeidsproblemer, ikke bare med foreldre, men også innad i egne rekker. Dette har det vært forsøkt å sette fokus på i årevis:

<http://www.dt.no/nyheter/barnevernet-far-hard-kritikk-fra-tidligere-ansatte-1.8657057>

http://www.bygdeposten.no/lokale_nyheter/article7459439.ece?ns_campaign=article&ns_mchannel=recommend_button&ns_source=facebook&ns_linkname=facebook&ns_fee=0

<http://www.senterforkognitivpraksis.no/aktuelt/varsko-om-barnevernet.html>

Allerede 06.12.1995 (Dok.nr.8:999; 1995-1996) fremla daværende stortingsrepresentanter Carl I Hagen og John Alvheim ett forslag til stortinget om tiltak for å gjenopprette tilliten til et barnevern i tillitskrise, hvor de bl.a setter søkelyset på Kari Killéns prediksjonsmetode for fremtidig omsorgssvikt.

Her står det bl.a : "Våger foreldre å opponere mot det skjønnet som barnevernsarbeiderne utøver, tas dette ifølge Killén som en bekreftelse på dårlig omsorgsevne. I et brev til tidligere sosialminister Tove Veierød tar psykolog Lise Valla opp et slikt konkret eksempel. I brevet som er datert 27. desember 1991 skriver Lise Valla blant annet: « Det het videre at mor heller ikke lyttet til råd. Og realitetene i dette var at mor - i en tidligere barnevernssak om to eldre sønner - hadde hatt bestemte meninger om hvordan hun ønsket at forholdene skulle legges til rette. Det var altså slik at tidligere uenighet om løsninger på et problem ble sett på som grunnlag for omsorgsovertakelse av et nyfødt barn flere år senere.»

Nå, nesten 20 år etter at dette ble skrevet, har verken barnevernets samarbeidsproblemer med andre eller deres metoder blitt bedret, heller tvert imot.

Slik HRA-N ser BLD`s forslag er dette fremmet kun for å legalisere den tvangsbruk som allerede foregår i dag, og slik vi ser det er konklusjonen klar: omsorgsovertakelser vil øke dramatisk i tiden fremover, og flere barn vil bli påført adskillelseskader av offentlig ansatte. Er dette til "beste for barnet"?

Bl.a Brennpunkt har i den senere tid satt fokus på hvordan systemet i realiteten fungerer, og på hvor dårlig rettssikkerheten ivaretas for barn og familier:

<http://tv.nrk.no/serie/brennpunkt/MDUP11000814/22-04-2014>

<http://tv.nrk.no/serie/brennpunkt/MDUP11000714/08-04-2014>

HRA-N vil påpeke at det bør innføres ett reelt straffeansvar for den enkelte saksbehandler/leder, på lik linje med de som er i dag hos f.eks. ansatte i helsevesenet, for bl.a. uriktige nedtegnelser i journal m.m.

HRA-N vil derfor igjen minne om Nürnbergprinsippet som ble etablert etter den andre verdenskrig som internasjonalt prinsipp mot krigsforbrytere som hevder «de fulgte bare ordre». Ut fra Nürnbergprinsippet er hver arbeidstaker ansvarlig for sine handlinger.

8. Økonomiske og administrative konsekvenser.

Fra HRA-N høringsvar 2012 om økonomi:

HRA-N sine kommentarer til kapittel 15 om Økonomiske og administrative konsekvenser av utvalgets tilrådinger:

Barnevernssystemet har eksistert i flere 10-år, og et enormt antall barn har fått kjenne dets grusomhet på kroppen, noe de svært mange erstatningssaker etter bl.a. barnehjemskandalene har vist. Nå ønsker tydeligvis den sittende regjering at enda flere barn skal få oppleve dette. Det er en brutal kjensgjerning at de fleste som blir utsatt for bl.a. seksuelle overgrep m.m. utsettes av dette av ikke-biologiske foreldre, som steforeldre og fosterforeldre.

Det påpekes i dette høringsbrevet hvor strengt lovverket i dag er for å kunne fjerne barn fra sine foreldre, og HRA-N er enig i at lovverket i dag er strengt. Men som de fleste er kjent med kan det være langt fra teori til praksis. I praksis er biologisk familie prisgitt den enkelte saksbehandler i barnevernet og HRA-N har vært med flere og sett på hvilken måte den tilnærming disse saksbehandlerne har til barn og foreldre. HRA-N opplever at saksbehandlere i utgangspunktet ser på familien/foreldre som fiender og vi har sett og dokumentert gjennom flere saker bl.a. at saksbehandlere har ført uriktige opplysninger i journal m.m. med det eneste målet for øye å få tatt barnet ut av familien. Slikt kan kun beskrives som offentlige overgrep.

Vi ønsker også å ta med en parallell til dette systemet:

I flere år har det vært satt fokus på overgrep innen psykiatrien. Å kritisere helsevesenet og psykiatrien er "stuerent", men kritikk av dagens praksis i barnevernssystemet skal ikke forekomme. Dette vil vi hevde er et alvorlig sykdomstegn i seg selv. (Ved å kritisere dette systemet blir man nærmest sett på som en pariakaste som kun er ute etter bråk og som har ekstreme holdninger. Dette medfører slett ikke riktighet, og de fleste som har reist kritikk mot systemet er innforstått med at det finnes barn som ikke skal/bør bli boende hos sine foreldre av ulike årsaker. Likevel vil de aller fleste barn kunne bli boende hjemme med riktig hjelp). Det er en stor forskjell på **kvalitet og kvantitet**.

Å ta et så stort antall barn bort fra sin familie som regjeringen her legger opp til (kvantitet) er ingen garanti for at de vil få det bedre (kvalitet).

HRA-N har flere grelle eksempler på at barn lever under svært uverdige/nedverdige forhold i fosterhjem etter at familien har fått oppkonstruert sak av saksbehandlere i barnevernet. Å få rensket seg av falske/uriktige påstander i dette systemet er nærmest umulig, og vil i beste fall ta år før man har klart det.

Et system som ikke tåler kritikk er det noe alvorlig galt med, og burde fått en gjennomgående gransking.

Man kan spørre seg hvilket samfunn regjeringen nå ønsker seg?

Som tidligere stortingspolitiker for Krf påpeker, har barnevernet utviklet seg til en "stat i staten":

<http://idag.no/aktuelt-oppslag.php3?ID=20471>

Barn og familier opplever at den enkelte barnevernsarbeider har for stor makt og ofte for liten kunnskap. Sakkyndige og andre aktører innen systemet tar det for gitt at saksbehandlere i det offentlige bl.a. har korrekt dokumentasjon som er bygd på fakta og støtter dessverre alt for ofte opp under udokumenterte påstander som fører til at det offentlige vinner frem i bl.a. fylkesnemnda.

Dette påpekes også av tidligere helsesøster Guri Giæver Evensen: "At foreldre kan miste omsorgsretten, avhengig av hvilken saksbehandler som har saken, er

forskrekkelig." :<http://byavisa.no/2012/09/04/helsesoster-ble-ignorert/>

Norge går i denne høringen i motsatt retning av hva Sverige nå ser ut til å gjøre:

<http://hallandsposten.se/nyheter/halmstad/1.1761419-barn-med-problem-ska-hem-till-sin-familj?m=print>

økonomi:

Vi skal her ta med et eksempel på hvilken kamp dette kan bli for de som utsettes for slikt og hvilke samfunnskostnader slike saker medfører:

Mor i saken er sykepleier og ble beskyldt av saksbehandlere å være "mangeårig psykiatrisk pasient" og at det ikke stemte at hun var fysisk syk.

I realiteten var mor utsatt for en sykehusskade (fysisk) og ba barnevernet om hjelp i en overgangsperiode til hun var restituert etter skaden. Påstandene til barnevernet medførte flere års kamp for å vise at udokumenterte påstander og direkte løgn fra barnevernsansatte ikke stemte etter at barnevernet vant frem i fylkesnemnda. Bl.a gjennomgikk mor utredning i forhold til de påståtte psykiske problemene av professor i psykiatri Berthold Grünfeld. Han konkluderte med at det ikke var noe i veien med mors psyke, ei heller hennes omsorgsevne. I ankesak til tingretten valgte tingretten å overse/utelate Grünfelds rapport og barnevernet vant igjen saken.

For å renvaske seg fra de påstander saksbehandler/leder i barnevernet fremsatte gikk mor deretter til erstatningssak mot det sykehus skaden oppsto og vant frem fullt ut. I utgangspunktet hadde mor ikke til intensjon å gå til dette skritt, men så det som nødvendig for å kunne renvaske seg fra barnevernets påstander. Det ble godt dokumentert hvilke skader mor ble påført og hvilken tilstand hun var i da hun i utgangspunktet ba om hjelp. Mor gikk deretter til tilbakeføringssak på nytt i fylkesnemnda. Mor blir på nytt utredet etter krav fra barnevernet av en ny psykolog, Roar Solholm i Bergen som konkluderer med at barnet kun har tilknytning til biologisk hjem og at mor har bred kompetanse i forhold til barn med adferdsvansker, både i praksis og teoretisk, og at det ikke er noe i veien hverken med omsorgsevne eller psyke. Likevel opplever mor på nytt at barnevernet hevder det samme i fylkesnemnda: "det stemmer ikke at mor er skadet av sykehus, men er derimot en mangeårig psykiatrisk pasient." Nok en gang taper mor, men vinner i tingrett og barnet ble tilbakeført. Det bør tas med at mor har full tillit til både behandlende lege og det sykehus som påførte henne skaden, en skade som blir svært liten i forhold til de skader barnet og familien ble påført gjennom denne tvangsplasseringen. Også i dette tilfellet ble barnet seksuelt misbrukt i beredskapshjemmet, noe barnevernet gjorde sitt ytterste for å skjule. Bl.a kan man lese i dommen fra tingretten vitneutsagn fra barnepsykiater ved BUP at barnet er påført reaktiv tilknytningsforstyrrelse som følge av adskillelsen og det seksuelle overgrepet det ble utsatt for i beredskapshjemmet. Denne saken innebar 4 års kamp mot systemet for familien.

De økonomiske konsekvensene av bare denne saken er:

- Lønnsutgifter til barnevernsansatte
- Lønn til tilsynsførere
- Advokatutgifter til 3 advokater (kommunens, mor og fars)
- 2 sakkyndige rapporter (ca 150.000,- pr.stk)
- Dekning av beredskapshjem
- Dekning av fosterhjem med tillegg av frikjøp av arbeidstid med kr. 20.000,- pr.mnd
- Dekning av bl.a ATV (4-hjulung) samt fullt utstyr til barnet som da var 3,5 år
- 2 fylkesnemndsbehandlinger med fullsatt fylkesnemnd
- 2 tingrettsbehandlinger
- Lønnsutgifter i forbindelse med saken i Bufetat m.m.
- Vitneutgifter for både familie og kommune, herunder kommunens kostnader for å få inn en "ekspertuttalelse" fra en person som aldri hadde møtt hverken barn eller familie.
- Erstatningssak mot sykehus med medfølgende millionerstatning som følge av skaden hun ble påført av sykehus.
- Saksbehandling i NPE samt utgifter til advokat i forbindelse med erstatningssak.

I tillegg kommer evt erstatningskrav mot kommunen som følge av påført skade for barn og familie, samt mange års traumebehandling for barnet etter barnevernets overgrep.

HRA-N har full dokumentasjon på denne saken.

Her har vi kun kort påpekt litt av de utgifter samfunnet blir belastet med gjennom *en* slik sak. I tillegg vil det i de aller fleste saker innebære økte samfunnskostnader i form av sykemeldinger for familie/foreldre, uføretrygd m.m. Også erstatningssaker som vi har sett de senere år vil bli små i forhold til de krav som vil komme i fremtiden som følge av denne praksis.

I dag pøses det inn milliardbeløp til kvantitative tiltak innen et barnevernssystem som ser ut til å være totalt ute av kontroll. Kvantitative tiltak som igjen er nødvendige for å kunne opprettholde alle de arbeidsplasser som er skapt innenfor dette systemet, og med et mål for øye å sysselsette flest mulig for å kunne opprettholde dagens system. Når skal norske politikere begynne å sette spørsmål ved dagens praksis? Hvor blir det av kvaliteten?

De økonomiske samfunnskostnadene blir likevel små når man tenker på de menneskelige kostnader dette systemet medfører:

Kun 1 av 4 eller ca 27% av de barn som kommer under offentlig omsorg greier seg videre i livet og

selvmordsraten av plasserte barn er **8 ganger høyere** enn for hjemmeboende barn. "

Det brukes i dag allerede 100 millioner til rustesting gjennom LAR, og man regner med 200 millioner til sammen hvert år, jfr Stoltenbergutvalgets rapport : <http://anitanyholt.no/samfunn/ny-narkotikapolitikk/>

Man må regne med at utgiftene til dette blir langt større enn i dag, og man har ingen garanti for at dette nytter.

HRA-N vil til slutt her spørre om BLD og øverste sjef for barneverntjenesten i Norge, Solveig Horne, nå varsler borgerkrig mot barn og familier gjennom et slikt forslag?

<http://www.advokatsylte.no/rett-og-urett/barnevernsjefen-varsler-borgerkrig>

Human Rights Alert – Norway ber om at departementets forslag ikke blir tatt til følge!

For styret i Human Rights Alert – Norway,

Berit Aarset, 03.desember 2014.